

Amikor a szekrényben a nutellás üveg hirtelen üres lesz, akkor a tartalma valószínűleg nem párolgott el. Furcsa módon a mindig éhes gyermekeknek nincsen étvágyuk, akkor a szülők össze tudják adni a kettőt a kettővel. A “lopás” nyomott

hagyott, ebben az esetben a hasban. **Az üres sír önmagában nem elég ahhoz, hogy a feltámadás hite méltó legyen, de a tanítványok bizonyágtételével kombinálva, akiknek ez az esemény egy új élet kezdetét jelzi, biztosak lehetünk benne: Krisztus valóban feltámadt.** Azért jövünk össze hétről-hétre a szentmiséken, mert felismertük Jézus feltámadásának nyomait az életünkben. Kérjük Urunkat, hogy bizonyágunkon keresztül erősíthessük meg egymást.

HÚSVÉTVASÁRNAP

† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Jézusnak fel kellett támadnia a halálból.

A hét első napján, kora reggel, amikor még sötét volt, Mária Magdolna kiment a sírhoz. Odaérve látta, hogy a követ elmozdították a sírtól. Erre elfutott Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és hírül adta nekik: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudom, hova tették!”

Péter és a másik tanítvány elindult, és a sírhoz sietett. Futottak mind a ketten, de a másik tanítvány gyorsabban futott, mint Péter, és hamarabb ért a sírhoz.

Benézett, és látta az otthagyt gyolcsleplet, de nem ment be. Közben odaért Simon Péter is. Ő is látta az otthagyt lepleket és a kendőt, amely Jézus fejét takarta. Ez nem volt együtt a leplekkel, hanem külön feküdt összehajtván egy helyen.

Akkor bement a másik tanítvány is, aki először ért a sírhoz. Látta mindezt és hitt. Addig ugyanis még nem értették meg, hogy Jézusnak fel kellett támadnia a halálból.

Ezek az evangélium igéi.

Merüljünk el Krisztus rejtélyében

Ez szokatlan, hogy **húsvétvasárnap Jézus** - a keresztények legnagyobb ünnepén, Krisztus a mai evangéliumban - **nem jelenik meg**. Néhány apró, közvetett említés kivételével az esemény ünnepelt “főhőse”, a feltámadt

Úr nincs jelen a szövegben. A liturgiában az idézett perikópákat általában a következő szavakkal kezdődnek: **“Jézus mondta”** vagy kifejezetten a tetteit mutatja be. Most azonban úgy tűnik, hogy Ő a “nagy idegen”. A húsvét vasárnapi evangélium azon kevés perikópák egyike, amelyben nem jelenik meg Krisztus, s amelyben még a szavait sem idézik. Csak holnaptól kezdve hallhatjuk meg újra a liturgiában a szavait, s sokat tanulhatunk a feltámadása utáni megjelenéséről - ahogyan meg mutatta magát a Magdalából származó Máriának, a tanítványoknak, akik Emmaus felé tartottak, a kételkedő Tamásnak és a többieknek. **A húsvét reggeli eseményeket rejtély borítja, maga az Úr rejtve marad előttünk. A mai örömhír nem mutatja be Jézus jelenlétét, hanem éppen a hiányát - a titokzatos hiány a sírban, ami a feltámadásra utal.**

János viselkedése az Úr sírjánál

Ha húsvét vasárnapjának evangéliuma nem közvetlenül magáról Jézusról szól, hanem a **tanítványairól**, akkor vizsgáljuk meg közelebbről a viselkedésüket. Talán néhányan azt kérdezik maguktól, hogy miért az a **“tanítvány, akit Jézus szeretett”**,

f. 12v. Krisztus feltámadása (Mt 28,1 skk, Mk 16,1 skk, Lk 24,1 skk, Jn 20,1 skk), f. 13r. Krisztus mennybemenetele (Mt 28,1 skk, Mk 16,19 sk, Lk 24,50 skk, Jn 20,17, ApCsel 1,9 sk)

azaz János evangélista, miért nem ő lépet be először, hiszen ő volt az első, aki a sírhoz ért. Miért engedte előre Pétert? Csak azért mert **Péter Krisztus által különleges helyet és meghatározott szerepet tölt be az apostolok körében?** Vagy egyszerűen az **embri udvariasság miatt?** János minden bizonnyal kulturált ember volt, aki tudta, hogy az idősebbeknek prioritást kell kapniuk. Ezenkívül elképzelhető egy harmadik lehetőség is, hogy János nem volt biztos vagy

egyszerűen félt, és ezért nem ment be a sírba. **A sírba való belépés minden bizonnyal sohasem kellemes dolog, mivel mindig összekapcsolódik a kellemetlenséggel, a kockázattal és a félelemmel. Ki mondta, hogy éppen nem ez a harmadik lehetőség - titokzatos félelem - döntött Jánosban?**

Visszatekintve többé nem tudjuk egyértelműen meghatározni, mi volt János viselkedésének igazi oka. **Amit azonban minden bizonnyal megerősíthetünk, az a tény, hogy csak amikor már beléptek az Úr sírjába, akkor hittek Krisztus feltámadásában:** *“Akkor bement a másik tanítvány is, aki először ért a sírhoz. Láta mindezt és hitt.”*¹ Mit jelent ez? **Az embernek nem szabad állva maradnia, ha a hit**

cselekedete bekövetkezik benne. A tanítványok csak kívülről látták Krisztus sírját sötét, komor helyként. Csak belépve találták szentélyként - Jézus legnagyobb csodájának, m i n t a g y ő z t e s feltámadásának helyét.

¹ Jn 20,8

Ne maradjunk kint, hanem menjünk be

Annak érdekében, hogy helyesen és teljes mértékben elhiggyük, bátorsággal kell bemennünk a hit eseményének lényegébe, még akkor is, ha valami titokzatosnak tűnik. Egyébként is, ez nem csak Jézus feltámadásának titokzatos csodájára vonatkozik, hanem **valójában mindenre, ami Őt**

érinti, mert Ő maga is titok. Nagyban és egészben tekintve a Jézus Krisztusba vetett hit rejtélye kapcsolódik a valósághoz. Ezt nagyon **világosan megtapasztaljuk az Eucharisztia ünneplésében, amelyben a legtermékenyebben találkozunk a feltámadt Krisztussal.** Amikor eléri a csúcspontját, akkor halljuk ezeket a jelentős szavakat: *“hitünk szent titka”*.

Egy jó barátom egyszer azt panaszolta, hogy felnőtt gyermekei már nem mennek templomba, mert unalmasnak találták. Hogy őszinte legyek, kicsit meglepődtem ezen az érvelésen, mert nagyon sok embert ismerek, akik minden nap részt vesznek a szentmisén, és ezt nem találják unalmasnak. Éppen ellenkezőleg, gyakran részt vesznek az istentiszteleten, mert az eucharisztikus találkozás során megtapasztalják a feltámadt Krisztust és a mindennapi élethez szükséges erőt. De akkor magamra gondoltam - ha valaki csak ezen a csodálatos ugyanakkor rejtélyes eseményen kívül tartozik, és nem próbál elmélyülni az Eucharisztia misztériumában, akkor a szentmise - tisztán kívülről szemlélve - unalmasnak tűnik. **Ha azt akarjuk, hogy valami lenyűgöző és gyümölcsöző legyen a Jézus Krisztusba vetett hitben, akkor számítanunk kell arra, hogy néha hosszú, de izgalmas út áll előttünk, amely kapcsolatba hoz a titokkal, ugyanakkor megmarad teljesen felfoghatatlan valóságként. Nem szabad itt és most csökkenteni az**

élethorizontot, közvetlenül meg kell tapasztani, és nem szabad csupán a felszínen maradni. Meg kell küzdeni a nehézségekkel, hogy felfedezzük és kibontakoztassuk a misztérium érzetét, s megpróbáljuk még mélyebben elmerülni az élményben.

A mai ünnep azt is megmutatja nekünk, hogy kereszténynek olykor is olyannak lehet lenni, mintha egy sírba kerülnénk. Azt is megmutatja nekünk, hogy Krisztus sírja nem a sötétség és a félelem helye, hanem a fény és a reményé. Innentől kezdődik a feltámadt Krisztus béke, öröm, bizalom - röviden, új élet - és egyéb ajándékai. **Menjünk ma az Úr sírjához Péterrel és Jánossal, menjünk Jézus Krisztus rejtélyéhez. Ne ácsorogjon kívül, merjünk belépni, hogy a húsvéti reményfény, amely megvilágítja a mindennapi életünket és megnyitja feltámadásunk perspektíváját, bennünk és nekünk is felgyullad.**

